

Певачке темеље подигла је Бисерка

Две и по деценије на сцени тенор Никола Китановски обележава улогама Отела и Каниа у Народном позоришту, највише му помогла Бисерка Цвејић

Тенор Никола Китановски на сцени (Фото лична архива)

Две и по деценије уметничког рада тенор Никола Китановски, обележио је недавно улогом Отела у истоименој Вердијевој опери у Народном позоришту у Београду. У знаку његовог јубилеја биће и Леонкавалови „Пајаци” 25. јуна на истој сцени када ће Никола певати ролу Каниа. Познати оперски уметник, родом из Македоније, соло певање је дипломирао и магистрирао у класи Бисерке Цвејић. После освојене прве награде на Међународном такмичењу соло певача „Катја Ричарели” 1991. у Мантови (Италија), Китановски наставља своје двогодишње усавршавање као стипендиста на „Academia Lirica Mantovana” у Мантови. Боравио је и у оперском студију чувеног режисера Франка Зефирелија и режисера Антонија Календе. Као гост сопрана Катје Ричарели наступио је на великом броју концерата у Италији и Француској. Међународну оперску каријеру Китановски започиње као члан – солиста „Badische Staats Theater” у Карлсруеу у Немачкој. До сада је остварио значајне улоге као што су Отело (Отело), Радамес (Аида), Манрико (Трубадур), Дон Карлос (Дон Карлос), Форесто (Атила), Каварадоси (Тоска)...

– Не бих хтео посебно да издвојим ни једну од улога, јер су све утицале на моју уметничку личност. С обзиром на то да су Отело и Канио два главна лика, а у

последњих неколико година највише сам се бавио њима на страним сценама, одлучио сам да се нашој публици за јубилеј представим управо са њима. Кад је реч о репертоарским жељама, то су свакако Калаф у „Турандоту” и Андре Шеније у истоименој опери. Преостаје ми да се надам да ће се нешто од тога и остварити.

Особе које су на Вас уметнички утицале су две велике уметнице – Бисерка Цвејић и Катја Ричарели. Шта Вам је сарадња са њима донела?

Искуство у раду са сопраном Катјом Ричарели ми је пружио ту привилегију да као млад уметник стекнем интернационално певачко искуство под њеним окриљем. Али, све то не би било тако да претходно нисам прошао школу и професионално певачко брушење код моје професорке Бисерке Цвејић, коју и данас сматрам мојим јединим вокалним педагогом. Певачки темељ који ми је она поставила помогао ми је да лакше и успешније савладавам препреке од којих нико није поштеђен током каријере.

Боравили сте у оперском студију чувеног режисера Франка Зефирелија у Мантови, каква искуства и утиске носите из тог периода?

Након освојене прве награде на интернационалном конкурс за соло певаче „Катја Ричарели” у Мантови добио сам могућност да у два наврата похађам летњу академију у Мантови. Академија је трајала по два до три месеца и имао сам прилику да се представим многим значајним уметницима из оперског света. У склопу те академије био је организован и рад са режисерима, међу којима је био и чувени Зефирели. Веома добро се сећам да сам као сунђер упијао сваку реч и савет који је он безрезервно нудио свима нама, а касније сам учествовао и у његовој режијској поставци „Кавалерије Рустикане” која је била копродукција Ковент гардена из Лондона и Опере из Букурешта.

Како бисте описали своју међународну каријеру и шта Вас је у свету разочарало, а шта одушевило?

Након мог дебија на сцени Народног позоришта у Београду добио сам стални ангажман у Карлсруеу у Немачкој. То је било време распада Југославије, нико није могао ни да претпостави шта ће се све дешавати, па сам хтео да се опробам и негде ван наше средине. Нисам био пресрећан што сам тамо сам и нисам баш тако замишљао да треба да водим своју каријеру. Убрзо су почеле да ми стижу и понуде за разна гостовања, а моменат када ми театар није дао дозволу да на та гостовања и одем довео је до тога да одлучим да не будем више фиксни члан ниједног позоришта. Никада се нисам показао због тога. Некако сам на крају успео да живим и радим овде, али и да путујем и певам у иностранству.

Колико сте се пронашли у педагошком раду и шта даље планирате након ових 25 година на сцени?

Пре него што сам донео одлуку да се прихватим вокалне педагогије имао сам страшне дилеме да ли то уопште смем да радим, односно да ли сам заслужио да ми неко посвети поверење, а да ја експериментишем са његовом судбином. Негде дубоко у себи сам знао да то умем и могу. Нисам глатко и без препрека ушао на Факултет музичке уметности у Београду. Једна помало смешна и јадна група самонабеђених интелектуалаца и такозваних музичара инфилтрирана у структурама факултета покушала је да ме спречи у мојој намери, само нису рачунали на то да се ја никада не предајем и то је био тренутак прелома, а мени показатељ да заправо неке ствари исправно радим. Паралелно сам се посветио и сопственој каријери и студентима, чак сам каријеру једно време ставио у други план, али не кајем се. Каријера је и даље ту, а за ових 12 година добио сам невероватну сатисфакцију, а то су успешни студенти и сада доказани професионалци. Поносно гледам на свој педагошки рад и на рад у функцији шефа Катедре за соло певање која је стабилна и даје успешне соло певаче. Захваљујући резултатима те катедре постали смо можда не вољени, али свакако цењени и бедем за сваку дилетантску и политикантску импровизацију разних лобија. Након ових 25 година моја намера је да, ако ме здравље послужи, што дуже публици доносим моја уметничка остварења, а студентима да помажем да изграде свој инструмент који ће користити целог живота.